

TRĂNG XƯA CŨNG LẠC

Khi người về dẫm dấu chân xưa
có nghe tiếng đìu hiu rất lạ
Lau lách cũ bên dòng kinh ngọn lã
chừng như quen, như lạ người về

Vẫn ngàn năm con cuốc gọi hè
Tiếng bìm bịp nghe trầm con nước lớn
Người dẫu thấy lời chim đoài đoạn
cũng không ngờ người đoài đoạn hơn chim

Con trăng nào vẫn đậu mái tây hiên
Khăn lụa tím còn phơi bờ giậu
Đã thật xa một mùa trăng cũ
sao trên khăn còn giọt vẫn giọt dài

Bếp than thờ nhả khói chiều nay
hồn thực nữ chìm sâu bến đợi
Tình buổi ấy cũng buồn như khói
nên thành mây lạc bến xa bờ

để người về mất dấu trăng xưa
Chim vườn cũ nghe chừng cũng lạc
thì đừng trách lâu không hoàng hạc
chỉ còn nghe lá rụng hiên ngoài

Mỡn một đời đá nát vàng phai
Tàn một cánh hường nhan phận bạc
nên nửa mảnh trăng thề đã khác
đã phôi pha tự buổi xuân tàn!

Trần Bang Thạch

